

Sallander & thüringer

Het konijnenras sallander is vernoemd naar de streek van de fokker, namelijk Salland. Er werden thüringers met chinchillakonijnen gekruist. De thüringer is oorspronkelijk een Duits ras dat in 1912 in Nederland erkend werd. De erkenning van de sallander vond plaats in 1975. Het is een echt tentoonstellingsdier. In Nederland is het ras een bekende verschijning, maar in andere landen komt het weinig voor. De sallanders is een vriendelijke en levendig konijn dat eenzelfde tekening heeft als de thüringer, maar de kleuren zijn bleker. Dit maakt het contrast in de tekening scherper zichtbaar. De kleur is gebroken wit waarbij elke haarpunt lichtjes bruinzwart is aangetipt. De oren, de borst, de snuit, de achterhand, de poten en de buik zijn donkerder gekleurd.

Bron: Stichting Zeldzame Huisdierrassen (www.szh.nl)

Konijnen in wespennest

Het Texels schaap, het Groninger paard, de Assendelftse hoen, de Hollandse smoushond. Nederland telt heel wat authentieke dierenrassen. Zomertijd gaat deze zomer op zoek naar ons levend erfgoed, onze oer-Hollandse erfdieren. Vandaag: Thüringers en sallanders.

Tekst en foto: **Ella Tilgenkamp**

Hij is een liefhebber, geen fokker, zegt Jan Nes uit Hoogwoud. Voorzitter van de landelijke konijnenrasvereniging Thüringer & Sallander Club. „Er komen natuurlijk wel jonge konijnen bij, maar die ik overhoud gaan naar de poelier. Ik eet mijn eigen konijnen niet op.” De liefde voor konijnen erfde Jan Nes van zijn vader. Hij groeide er mee op. Zijn vader had lotharingen, bonte zwart-witte konijnen. In een hoekje van de schuur staan wat prijsbekers onder het stof. Jan Nes lijkt wel trotser op zijn konij-

nen dan op zijn prijzen. Maar hij wil wel winnen. „De mooiste prijs kreeg ik voor een van mijn sallanders.” De sallanders heeft hij niet bij zijn huis in Hoogwoud. Die zitten in hokken in een schuur in Aartswood. Dus concentreren we ons in dit gesprek op de thüringers. „Twintig jaar geleden zag ik op een tentoonstelling in Zuidlaren konijnen van een ras dat ik niet kende. Ik viel op de gemsleurige vacht met blauw gesluerde tekening aan de zijkant. Het bleken thüringers te zijn. Ik vroeg de eigenaar of ik zijn konijnen mocht kopen. Die voelde er weinig voor, het waren

zijn mooiste konijnen. Zelfs toen ik veel geld bood, bleef het 'nee'. Toen hij hoorde dat ik uit Noord-Holland kom, zag ik hem twijfelen. Hij zei: 'Je mag ze van mij kopen, maar dan moet je beloven dat je lid wordt van onze vereniging. De Thüringer & Sallander Club.’

Geen geruzie meer

Zo geschiedde en na een jaar werd Jan voorzitter en dat is hij nog steeds. „We komen eens per jaar bij elkaar. Tegenwoordig in een kerk in Nieuwleusen. Zo'n zestig leden uit heel het land. We nemen onze konijnen mee en nodigen keurmeesters uit.” Het gaat er heel gemoedelijk aan toe. Dat is wel anders geweest. „Het leek wel een wespennest toen ik daar voor het eerst heen ging. Dat was in Ommen. Toen ze mij als voorzitter vroegen, zei ik dat ik dan wel wat wilde veranderen. Geen geruzie meer of gezeur om een knaak. Niet te streng allemaal, het gaat tenslotte om de sfeer en gezelligheid. En ook niet te moeilijk over welke keurmeester moet komen, voor mijn part is het de dominee of de priester die de konijnen keurt.” Thüringers zijn geen aardige konijnen, dus wie thuis of in de tuin een konijntje wil houden voor de kinderen kan beter een hangoor

dwerfkonijn nemen. Thüringers zijn groot en willen niet opgetild of geknuffeld worden. Ze kunnen zelfs wel eens van zich afbijten. Bovendien als je ze buiten los laat, lopen ze weg en komen niet meer terug. „Wist je trouwens dat als een raskonijn wegloopt en in het wild blijft, zijn nakomelingen weer de kleur van een wild konijn aannemen?”

Jan Nes vindt dat houders van konijnen soms ver gaan voor een tentoonstelling om het konijn er op zijn best uit te laten zien. Ik heb wel gezien dat ze een 'verkeerde' kleur haar met een pincet uit de voorpotjes trokken omdat die kleur daar niet hoorde. Maar bijna alle konijnen van dat ras hadden wel een paar haren in die kleur in de vacht van hun poten. Dan moet je dat zo laten, het hoort dan kenmerkend zo.” Hij kan er nog uren over praten, maar hij heeft maar kort tijd. Hij moet naar een vergadering van Kleindierveniging Nut en Genoegen Wieringen. Ook daar is hij voorzitter van. Thuis in Hoogwoud heeft hij 25 thüringers en in de schuur in Aartswood ook nog eens een veelvoud aan sallanders. „De twee rassen liggen genetisch dicht bij elkaar. Maar een sallander wint het tijdens tentoonstellingen nogal eens van de thüringer.”